

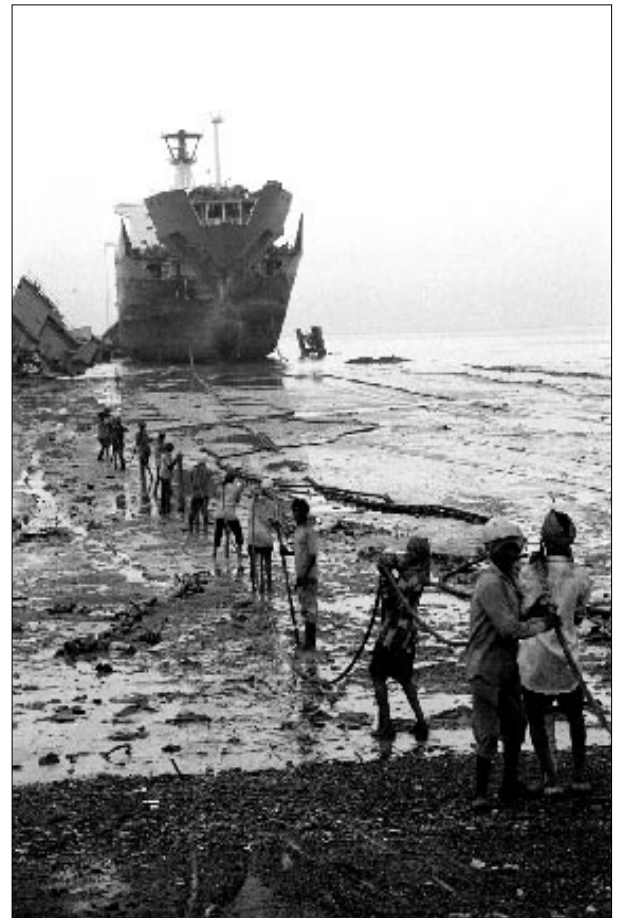
Eksport af livsfarligt arbejde til ulande

**Globalisering? = arbejdsløshed hos os?
= eksport af vor forurening til u - lande?**

Igennem årene er ophugning af skibe blevet overladt til lande som Pakistan – Indien og Bangladesh. Dette arbejde er blevet udført, – uden at de simpleste regler for sikkerhed er blevet overholdt og til lønninger, der kun ligger lidt over eksistensminimum.

Som gammel smedsvend gyser det i mig, når jeg på film ser næsten nøgne arbejdere barfodet balancere rundt på og mellem knivskarpe jernplader. Gyset bliver ikke mindre, når jeg ser dem med skærebrændere uden beskyttelsesbriller – uden åndedrætsværn.

Forureningen fra affaldsstoffer, blandt andet asbest, må invalidere mange af disse stakler.

Da jeg har arbejdet i troperne, kniber det noget for mig, selv i min vildeste fantasi at kunne forestå, hvorledes en arbejder dér vil kunne overleve den kvælende tropehede iført en korrekt beskyttelsesdragt som denne.

Uddrag Politiken 13,02,05 side 7, 1. sektion.

Skrappere regler for skrotskibe

Den sidste af storbæltfærgerne «Kong Christian IX» venter på tilladelse til at sejle ud af dansk farvand. Tilladelsen kommer så snart de formelle papirer er i orden, selv om der er mistanke om, at færgen i strid med Basel konventionens internationale miljøregler skal skrottes af arbejdere med utilstrækkelig beskyttelse mod for eksempel asbestrester eller tungmetaller.

Et hul i reglerne betyder, at et udtjent skib, der officielt er solgt til fortsat færgefart eller som fragtskib, kan omdirigeres til en skibskirkegård i for eksempel Indien.

Miljøstyrelsen bakkes i sine bestræbelser for, at skrotningen kan ske på miljømæssig ordentlig måde op af så forskellige organisationer som Greenpeace, den internationale søfartsorganisation IMO og Danmarks Rederiforening. Greenpeace forsøger at få Korsør Kommune til, at få sælger og køber til at garantere, at skibet ikke skal skrottes i uland.

Aktioner til lands og til vands

Stop transport af miljøfarligt gods

Det blev afsløret, at affald indeholdende tungmetaller var afskibet fra Stålværket i Frederiksværk til bananrepublik i Afrika. Da protester indløb forsøgte man med held at eksportere affaldet til Spanien.

Protesterne har bevirket, at denne trafik er ændret, da man i Spanien ved genbrug af tungmetallerne uskadeliggør de farligste partikler. Atomaffald fra svenske atomkraftværker blev lastet på skibet Sigyn, men trods heftige protester og på trods af det danske Folketings vedtagelse om, at radioaktive stoffer ikke må findes på dansk grund, blev transporten gennemført, men dog med største besvær.

Transporter af atomaffald til lands blev i Tyskland i begyndelsen forsøgt gennemført med lastbiler. Da aktivister konsekvent spærrede for transporterne, måtte man til slut selv med massive politiopbud på vejene opgive og har senere overladt transporten til jernbaner. Også her blokerede aktivister i flere tilfælde ved at lænke sig til skinnerne.

Aktivist dræbt

En miljøaktivist døde søndag, efter at han tidligere på dagen mistede begge ben under en aktion mod et tog lastet med atomaffald.

I protest mod transporten af atomaffaldet, der var på vej fra Frankrig til Tyskland, sad han på jernbanesporet, da han blev ramt af toget, oplyser det franske jernbaneselskab SNCF.

Den 23-årige aktivist havde lænket sig til skinnerne foran toget ved Avricourt i Frankrig. Toget med atomaffald, der skulle køre fra L'neuveville-devant-Nancy i Frankrig til Dannenberg i Nordtyskland, var inden da blevet forsinket i to timer af miljøaktivister, som havde lænket sig til sporene.

Kommentar fra Greenpeace

Aktivisten var ikke tilknyttet Greenpeace

Greenpeace har lavet aktioner, som den her beskrevne, men har aldrig haft sådanne ulykker, da organisationen ikke sender folk på «farlige» aktioner, uden at de har den fornødne træning.

Manglende træning og overblik kommer til udtryk i denne aktion, hvor aktivisten, så vidt det kan skønnes, havde lænket sig umiddelbart efter et sving, hvorfor man fra toget opdagede aktivisten så sent, at man ikke kunne nå at standse.

Aktioner mod prøvesprængninger

Greenpeace aktionerer også i Stillehavsområdet

6. august 1957 arresteres kvækeren Albert Bigelow og andre for forsøg på at trænge ind på USAs atommissilbase og afprøvningsområde for atombombesprængninger i Nevada.

19. april 1958 ankom Albert Bigelow og tre andre til Honolulu på Hawaii for at sejle ind i det område, hvor USA ville foretage brintbombeprøvesprængninger.

Som andre ikkevold aktivister før dem, havde de offentliggjort deres hensigt i forvejen, men det var lykkedes for den amerikanske regering at få en kendelse, der forbød de fire at sejle længere end til Hawaii. Bigelow udtalte som begrundelse for aktionen blandt andet:

«Jeg tager af sted for, hvor forfejlede regeringer end kan forekomme mig, så er jeg dog stadig overbevist om, at alle mennesker er gode inderst inde, og at min handling vil tale til dem.

Jeg tager af sted, fordi jeg er nødt til at gøre det – hvis jeg ønsker at kalde mig selv for menneske.

Jeg tager af sted i håbet om, at hjælpe med til at forandre hjerter og sind hos dem, der sidder i regering.

Om nødvendigt er jeg villig til at give mit liv for at hjælpe med til at ændre frygtens, magtens og ødelæggelsens politik til en tillidens, venlighedens og hjælpens.

Jeg tager af sted for at sige: Opgiv dette spild, dette våbenkapløb.

Jeg vil forsøge i stedet at forvandle det til et nedrustningskapløb.

Hør op med at konkurrere om det onde, konkurrer i stedet om det gode».

Flere gange forsøger de at slippe ud af havnen for sluttelig at blive arresteret og idømt tre måneders fængsel, hermed var de udenfor enhver indflydelse. Imidlertid beslutter et ægtepar at forsøge, og de når da også ind i forsøgsområdet, hvor de bliver opbragt.

På vej bort fra forsøgsområdet ser de lysglimt fra bomben.

Endnu en anti - atomvåben bevægelse magthavernes reaktioner

Formentlig på grund af de forskellige aftaler mellem stormagterne om stop for atmosfæriske prøvesprængninger og visse våbenbegrænsningsaftaler blev protesterne mod oprustningsvanviddet dæmpet noget i en periode.

Men to stormagter manglede i at have underskrevet aftalen om stop, nemlig Kina og Frankrig, som trods protester fortsatte prøvesprængninger. Disse blev imødegået ret kontant med boykot af franske varer, franske flyselskaber, af fagforeninger i Australien, New Zealand og på Fijiøerne.

I FN blev en protest vedtaget med 115 stemmer. Forskellige aktivistgrupper planlagde at sejle ind i prøveområdet, som andre tidligere havde forsøgt ved de amerikanske prøvesprængninger.

Tre til fire både gjorde et forsøg, men kun en nåede frem, nemlig Greenpeace III med canadieren David Mc Taggart, der i dag leder Greenpeace International. Medlemmer af besætningen havde tidligere deltaget i en aktion med Greenpeace mod underjordiske amerikanske prøvesprængninger ved Aleuter – øgruppen. På deres vej ind i området blev de dengang standset af den amerikanske kystbevogtnings skib, som overraskende havde sendt følgende telegram:

«Foranlediget af vores situation vil vi – besætningen på „Confidence“ gerne give udtryk for, at vi mener, at jeres forehavende er til hele menneskehedens bedste. Hvis ikke vi var forpligtiget af disse militære kontrakter, ville vi måske befinde os i samme situation som jer. Held og lykke. Vi støtter jer 100 %».

Mc Taggart forlod New Zealand den 27. april med to mand om bord og når det franske forsøgsområde i juni måned, hvor man lagde sig uden for 12 – sømilegrænsen. Efter et par ugers forløb får man øje på en stor Zeppelin-ballon – svævende over øen med et eller andet hængende nedenunder – var det bomben?

Pludselig dukkede en ministryger op og et brev blev bragt over til dem. Af dette fremgik det, at der den 20. juni ville blive afholdt en sprængning, og at de skulle holde sig uden for et nærmere angivet område. Dette nægtede de og sendte i stedet et brev tilbage, hvori de vedlagde et dokument, der fastslog retten til at sejle frit i internationalt farvand.

Den franske flåde udøvede ren terror ved at påsejle Greenpeaces skib, ved senere at borde det, ved at smadre vinduer og tæve besætningen. Een af dem måtte flyves til hospital.

Nu dukkede flere krigsskibe op, og de begyndte på forskellig vis at genere Greenpeace III ved at sejle ganske tæt op ad skibet. Til sidst blev det påsejlet med stor kraft af ministrygeren „La Paimpolaise“.

Skaderne var så omfattende, at Greenpeace III måtte lade sig bugsere ind til Mururoa for at blive repareret.

Det følgende år var modstanden vokset fra græsrodsniveau til statsniveau, idet New Zealand meddelte, at det ville sende en fregat ind i området. New Zealand og Australien indklagede Frankrig for Den internationale Domstol i Haag.

Denne afsagde den 23. juli en kendelse, der gik ud på, at Frankrig skulle afholde sig fra yderligere forsøg og afvente domstolens endelige kendelse.

På trods heraf og på trods af, at den New Zealandske fregat lå lige uden for området, sprængte franskmændene bomben.

En strøm af protester rejste sig i hele verden, og enkelte lande afbrød den diplomatiske forbindelse med Frankrig.

Ved næste prøvesprængning var det lykkedes for Mc Taggart at snige sig ind i området, og da man endnu engang så den kæmpestore ballon over øen, blev man klar over, at en ny prøvesprængning forestod.

Tre krigsskibe dukkede op, et brev blev afleveret som tidligere, men da man nægtede at modtage svaret, bordede franske kommandosoldater i stedet Greenpeace III.

De smadrede vinduerne på broen og smed tåregas ned i kahytterne.

Franskmændene tævede løs med knipler på de mandlige besætningsmedlemmer og Mc Taggarts ene øje blev så alvorligt beskadiget, at han blev fløjet til hospital.

På Mururoa blev de beordret i land, og nu kom yderligere et problem, nemlig at få de film, der viste franskmændenes forbrydelser fra borde. En af kvinderne smuglede filmene ud skjult i sin skede og dokumentation kunne dermed lægges frem for verdenspressen.

En omfattende boykot af franske varer gjorde sit til at mane Frankrig til besindelse.

Franske kommandosoldater jagter aktivisterne og arresterer dem. En overtrædelse af international lovgivning?

Greenpeaces skib Rainbow Warrior i Auckland Havn efter at være blevet sprængt af franske efterrettingsfolk.

Civil ulydighed – desertører – indkaldelsesordrer medaljer – ikke-vold

I **februar 1965** får de amerikanske luftbombardementer af Nordvietnam til følge, at mange unge amerikanere sendte deres indkaldelsesordre retur eller ligefrem brændte dem offentligt.

I august vedtages en lov, der gør handlingen strafbar med en strafferamme på op til 5 års fængsel.

Martin Jerez, fredsaktivist beskriver oplevelsen den 15. april 1967 således:

«Næste morgen samledes vi på klipperne i Sheep Meadow. Vore venner – veteraner, kvinder og pacifister – tog hinanden under armen og forsøgte at skabe plads for os. Der var ikke noget uniformeret politi at se, men snart begyndte pressen, FBI – folk og alle mulige ubehagelige personer at skubbe og mase sig igennem den beskyttende cirkel.

Der herskede vild forvirring, og det syntes helt umuligt at gennemføre en ordentlig demonstration. Men så begyndte vi at brænde vores indkaldelsesordrer. Vi satte ild til dem med tændstikker, cigaretlightere og ved flammerne fra hinandens papirer.

Det var et smukt syn at se dem brænde.

Pludselig dukkede Gary Rader fra Illinois op fra mængden og satte ild til sin indkaldelsesordre; det var en vidunderlig modig handling. Han er reservist og havde sin grønne uniform på.

Fotograferne trampede på hinanden for at få et billede af ham. Der var i alt 175, der brændte deres papirer.

Det var flere end dem, der på forhånd havde meldt sig til det. David Miller brænder 15. oktober sin indkaldelsesordre i fuld offentlighed. Under den efterfølgende retssag forklarede han sin handling med, at han ikke ønskede at være medansvarlig for USAs krigsforbrydelser i Vietnam, forbrydelser, der var af samme art, som dem, der blev fordømt og straffet ved Nürnbergprocessen.

David Miller fik fem års fængsel ved Højesteret. 20. oktober afleverer fire mænd omkring 1.000 indkaldelsesordrer i Justitsministeriet i Washington. Alle fire blev anklaget og idømt to års fængsel samt bøder fra 1.000 til 5.000 \$. Året efter blev alle pure frifundet.

Oktober 1967 bryder fire mænd – tre iklædt katolsk præsteornat – ind på indkaldelseskontoret i Baltimore, hvor det lykkedes at destruere omkring 600 indkaldelsesordrer ved at hælde blod ud over dem. Maj 1968 brød en gruppe på ni personer ind i indkaldelseskontoret i Catonsville, efter at have samlet indkaldelsesordrer sammen bar de dem ud og satte ild til dem på en parkeringsplads med hjemmelavet napalm.

Så tog de hinanden i hænderne, bad en bøn og satte sig for at afvente politiet.

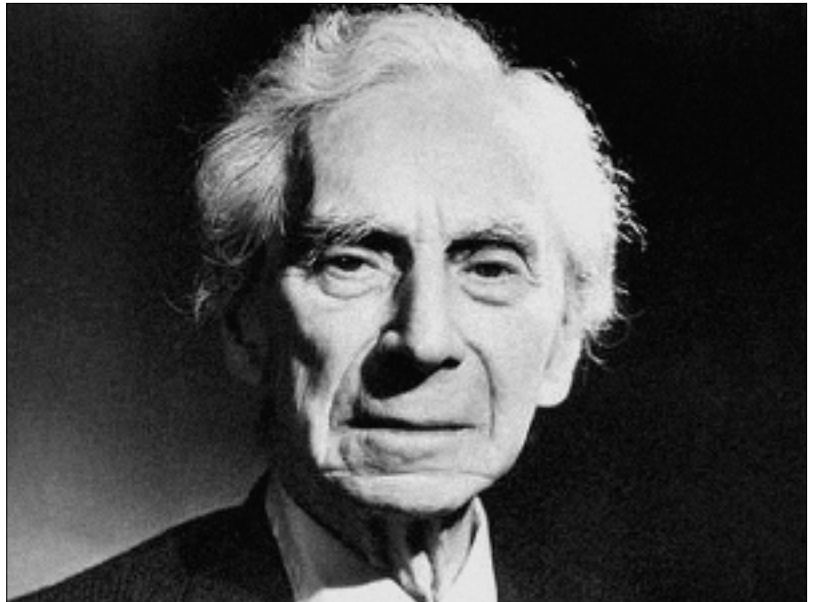
De udsendte flg. erklæring: – „Vi bruger napalm, fordi napalm har brændt folk til døde i Vietnam, Guatemala og Peru, og fordi det måske vil blive anvendt i Amerikas ghettoer.

Vi tilintetgør disse indkaldelsesordrer fordi de repræsenterer magt koncentreret hos den herskende klasse i Amerika».

De blev dømt to til tre års fængsel, alle blev senere aktive i kampen mod atomoprustningen. Også verdensmesteren i professionel sværvægtsboksning Cassius Clay måtte vandre i fængsel, da han nægtede at springe soldat i Vietnam, men også dette blev tysset ned. Ved mindesmærket i USA brændte og ødelagde veteraner, deres egne og døde kammeraters medaljer og hædersbevisninger ved en offentlig høring.

Begivenheden blev næsten ikke omtalt i medierne.

Ved Russel-Tribunalet blev krigens rædsler klart fremlagt. En verden tog afstand og protesterede med effekt mod det industrialiserede barbari mod en primitiv bondebefolkning.

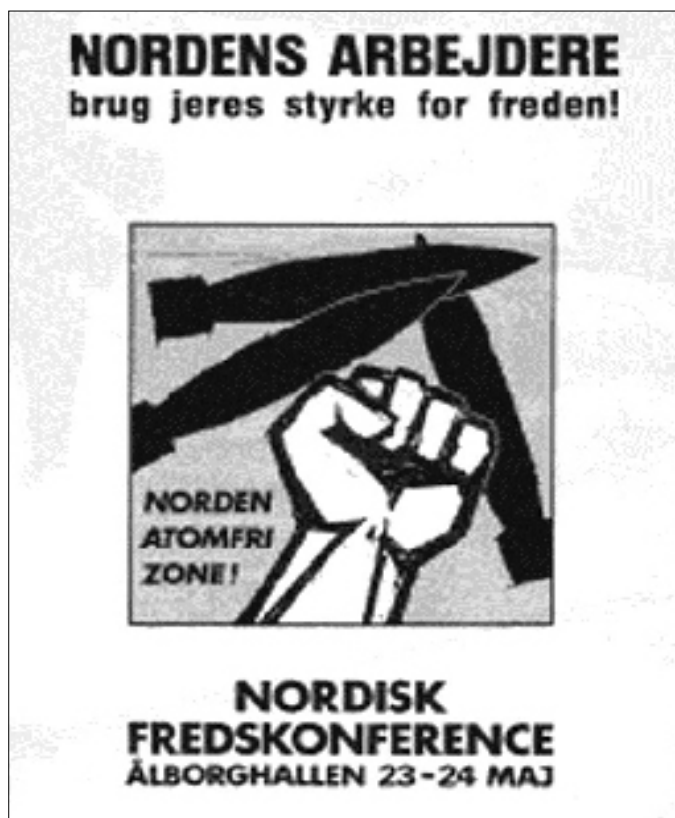

Vietnamkrigen i Danmark

Vietnam – demonstrationer og ikke mindst Russeltribunalet, som blev afholdt i Roskilde fik konsekvenser. Den offentlige mening gav sig udtryk i harme over en stormagts hensynsløse fremfærd og gentagne krigsforbrydelser overfor et bondesamfund, som var mere end fattigt.

Men de reaktionære forsøgte efter bedste evne med de sædvanlige, svinske metoder at skræmme modstanderne af krig, af atomvåben og af atomkraft. Her et udpluk af argumenterne, bedøm selv kvaliteten. Modstanderne af atomkraft er kommunister, politiske plattenslagere, pseudo-marxistiske skrålhalse, brøndkarsespisende kystbanesocialister.

Men det var for plat til at have virkning. Men vort systems forlængede arm, politiet, førte sig frem med en hidtil uset brutalitet, hvilket siger ikke så lidt i vor andedam. Årsagerne til politivolden var nok et tosidet problem, nogen hævdede, at politiets tilsynekomst i kampuniformer virkede provokerende på letantændelige gemytter, andre at venstreekstremister fiskede i rørt vande.

Fagbevægelsen gik nationalt og internationalt ind i Fredskampagnerne.

Blev den grove politivold en af årsagerne til de autonomes voldelige aktionsmetoder og skandalen, hvor dansk politi skød på danske demonstranter på Nørrebro?

Men befriende og dejligt at se, at dansk politi ikke diskriminerer det svage køn – kønnenes ligeberettigelse er et must for danske politifolk.

10 unge blev slået for retten anklaget for vold mod politiet. Her ses en af dem, (nederst) Ikkevoldelige aktivister blev i siddende stilling slået og sparket af betjente; flere demonstranter blev sparket i skridtet.

Ballademagere var nok også på pletten, men at disciplin var nødvendigt, fik man da lært, hvorfor mange demonstrationer nu på forhånd har indført „ordensvagter“, som af bedste evne skal prøve at dæmpe aggressionerne, når voldsscener avler mere vold.

Et af protesternes mange resultater blev, at Danmark var et af de første lande, der negligerede USAs handelsboykot mod Vietnam og ydede hjælp og bistand i forskellig form, så snart krigen var ovre.

Et lyspunkt og noget, vi kan rose os af, var de danske handelsskibe, som samlede hundredvis af sydvietnamesiske flygtninge op på åbent hav og bragte dem sikkert i land til en mere end usikker tilværelse ganske vist, de næste mange år i internationale flygtningelejre.

Danmark tog en pæn portion af disse flygtninge til sig, og uvist af hvilken grund blev det et særdeles velgennemført projekt, hvor vietnameserne hurtigt blev integreret.

Eneste undtagelse var de børn, der havde været igennem krigens rædsler, og som da de skulle skilles fra den person, som havde ført dem ud af Vietnam, optrådte loyalt over for ham og gjorde oprør mod at blive tvunget væk fra ham, da de i ham så en beskyttende faderskikkelse.

Atomalderen - spredning af atomvåben

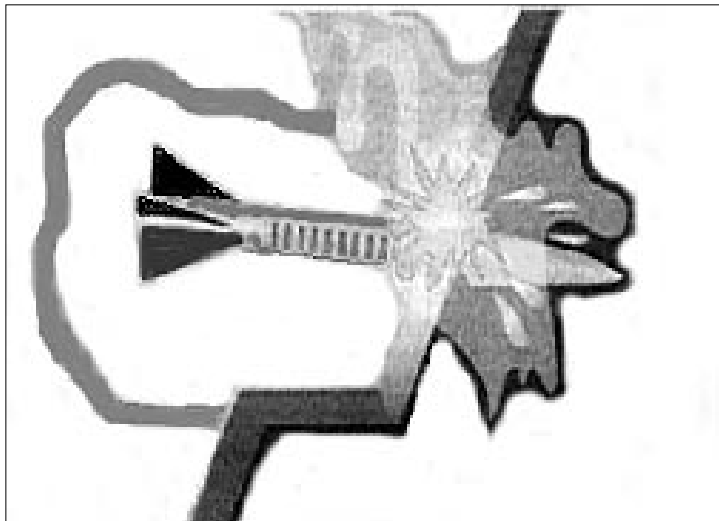
Oprustningen stillede enorme krav til ressourcer, derved blev det naturligt og nødvendigt at bygge atomkraftværker, som en slet skjult dagsorden lå dog, at man fik «biproduktet» plutonium, der bekvemt kunne anvendes til fremstilling af atombomber.

Derfor er der en klar sammenhæng mellem et lands mængde af atomkraftværker og atombomber. Ingen atomkraftværker er næsten lig med ingen atombomber, hvis man da ikke lige allierer sig med en atommagt eller køber sig til ekspertbistand, alt kan jo købes for penge. Resultatet er i dag, at lande, som vi heller ikke kan have den helt store «tillid» til, besidder atomvåben, og at disse lande er uden for enhver kontrol med hensyn til brug af disse masseødelæggelsesvåben.

Radioaktiv forurening

I årenes løb er der sket utilsigtede udslip af radioaktive stoffer, jeg kunne fylde sider med oprensning af blot nogle få af disse kendte udslip, men værst er uden al tvivl forureningen ved de mange over-, underjordiske og de på Stillehavets koralrev udførte prøvesprængninger. Følgerne af radioaktiv bestråling er lidet kendt af offentligheden,

Danske FN soldater, der har befundet sig i og nær krigszonen har nu 10 år efter Golfkrigen rejst 171 erstatningssager overfor Arbejdsskadestyrelsen, men hidtil har man afvist 158 af disse sager. Af 28 børn, som er efterkommere af disse soldater skal 13 have pådraget sig sygdomme, som medfører vejrtrækningsproblemer, gigt og voldsomme eksemmer, meget lig fædrenes sygdomme.

men kræftsygdomme, leversygdomme hos russiske småbørn med dødelig udgang omkring treårs alderen er kun nogle få af de mange offentliggjorte skader.

Ændring af arvemassen – dvs. genetiske ændringer er undersøgt i Japan, men her har man ikke kunnet påvise andet end, at vanskabningers fremkomst (mutationer) kan være forårsaget af bestråling fra de atombomber, der faldt over Japan, men at overførsel af genetiske ændringer til de kommende generationer ikke kan påvises med sikkerhed, men til gengæld heller ikke kan afvises.

Der er stadig håb forude. Under Golfkrigen og sidst i Kosovo i Jugoslavien er anvendt depleted uranium ammunition, (se billede ovenfor) der har en særlig gennembrydende slagkraft, men som er meget giftig.

Denne ammunition har forårsaget skader på nogle af de i Golfkrigen deltagende soldater og på civilbefolkningen.

I Irak fødes i dag børn med to hoveder, tre ben osv., handicap, der minder om ofrene for den berygtede og nu forbudte sovemedicin Thalidomid. Antallet af kræfttilfælde blandt irakere er steget markant.

Erstatningssager rejst af amerikanske soldater verserer for tiden i det amerikanske retssystem. «Skrottede» henlagte atomvåben udgør en stadig trussel, da de radioaktive stoffer endnu ikke er fjernet og uskadeliggjort.

De oplagte russiske atomubåde ved Murmansk, er et godt eksempel herpå, da disse nu «overflødige» dødsmaskiner ikke længere har de ansvarlige politikeres interesse og derfor bare ligger hen som en trussel mod alt levende.

Norge har dog bevilget og stillet enorme summer til rådighed for den russiske regering for, at man i samarbejde kan få ryddet disse tikende bomber bort.

Atomraketter udstationeres i Vesteuropa

Det blev startskuddet til at hele Europa bogstavelig talt kom op på tæerne. En international fredsmarch fra København til Paris fandt sted, hurtigt efterfulgt af de største protestdemonstrationer nogensinde i Europas storbyer, noget senere kom USA med.

Omkring en million samledes til protest i New York. En gruppe kvinder indledte en tre dages march fra Cardiff til Greenham, hvor der skulle udstationeres krydsermissiler.

De krævede at få en debat i TV, det blev nægtet. I stedet opslog de en lejr ved basen. Her har de været siden, trods bøder og straffe.

Disse fastfrysingsbevægelser kræver stop for produktion, forsøg og udstationering af atomvåben.

Trident - Ploughshares 2000

Den anden maj fremlagde aktivister fra Ploughshares 2000 krav til den britiske regering om, at de britiske atomvåben skal være afrustet senest den første januar 2000. Hvis ikke regeringen afgiver en sådan erklæring, vil Trident Ploughshares aktionerne starte fra den 11. – 25. august 1998 mod baserne Faslane og Coulport, hvor Trident ubådene er.

Disse er produceret i USA, og hver båd kan tage op til 16 missiler, som hver er udrustet med op til seks 100 kiloton atomsprænghoveder. Hvert af disse kan ramme forskellige mål, så derfor kan hver ubåd ramme op til 96 individuelle mål.

Et enkelt Trident sprænghoved er otte gange kraftigere end Hiroshimabomben. (130.000 mistede livet i Hiroshima)

På tre baser produceres 750 tons radioaktivt affald hvert år, på trods af at man endnu ikke har løst problemet med sikker opbevaring af giftigt, radioaktivt materiale.

Hertil kommer 11 gamle ubåde, som venter på at blive skrottet.

Grundreglerne for disse aktioner var:

Ikke-vold – åbenhed og ansvarlighed.“

Bring crime into light

Som led i Trident Ploughshares 2000 i god tid offentliggjorte planer, ødelagde tre aktivister et laboratorium, der udvikler udstyr til Trident atom-ubådene, ved en ikke-voldelig direkte aktion.

Efter 8 måneders planlægning kunne The Pheasant Union, (tre kvinder på henholdsvis 65, 58 og 44 år) endelig udføre deres aktion d. 8. juni i skønt sommervejr i det nordvestlige Skotland.

Under deres tidligere rekognosceringer havde der været mange politibiler i området. Deres lille metalsav var brændt sammen under generalprøven. Bådens motor satte ud, men båden var egnet til denne, sin sidste rejse.

Men – det viste sig trods alt at ende med den perfekte aktion. «Vi sejlede til tiden kl. 19.00 med tilbageholdt åndedræt på grund af motorstop, og vi nåede ud til Maytime – det store flydende laboratoriekompleks, som tester Trident atomubådernes signaler, så de ikke kan opdages.

Vi ved nu, at kinesernes forsvarssystem kan tyde Trident ubådernes signaler og bevægelser, så derfor er «Maytime» laboratoriet vigtigere end nogensinde.

Vi havde værktøj med, som kunne åbne selv de sværeste låse, men heldigvis fik vi slet ikke brug for disse redskaber.

Et af vinduerne til laboratoriet var let at åbne, og lynhurtigt var Angie kravlet gennem vinduet.

Ellen og Ulla hængte et stort banner op med teksten:

«TP 2000 STOP NUCLEAR DEATH RESEARCH»

Et smukt banner viste en masse farvestrålende mennesker, der skubbede en sort ubåd ud i solskinnet, det bar teksten:

«BRING CRIME INTO LIGHT».

To andre bannere blev også hængt op.

Angie og Ellen bragte forskellige maskiner og udstyr ud og computere, fax, telefoner, akustisk udstyr og meget andet forsvandt i vandet med et plask. Inde var et næsten uigennemtrængeligt bur, som husede elektronisk udstyr.

Angie brugte en times tid på at klippe sig gennem hegnet. Hun fik klippet alle de elektroniske ledninger over og hamrede de tre kontrolpaneler i stykker til ukendelighed.

Vi rengjorde omhyggeligt laboratoriet, så der ikke lå nogle løsdele tilbage og arrangerede vores erklæring til politiet, som var et citat af Dag Hammerskjöld om ansvarlighed, en video og TPs håndbog, samt adskillige fotos fra Hiroshima og Nagasaki af ofre med deres uhyggelige forbrændinger.

Oven på kontrolrummet skar vi en antenne over og en projektør mistede pæren og et par små skruer.

En stor kran fik to hængelåse og en stærk kæde monteret og rigeligt med superlim og flydende metalmasse på de bevægelige dele, plus møbelpolish med sand og sukker.

NEWT den mobile platform lå 500 meter borte, og vi tænkte, at vi måske kunne nå at inspicere den ved hjælp af en redningsbåd. (Vores egen var sendt til søs i håb om, at den ville nå kysten og blive hentet af vore supportere.)

Vi gav politiet en rolig og afslappet hilsen, og de var venlige.

De havde tidligere talt med aktivister fra TP 2000 og havde gode erfaringer. Mens alle delene blev kastet ud, følte Ellen, at det var som om vi slap af med en betonklods af undertrykkelse.

Trident, Det Frie Marked, udnyttelse af børn, hele det eskalerende krigsmaskineri, den altomfattende vold i samfundet, ulandsgælden osv. Det var en storslået oplevelse af frihed.

At vi nu er arresteret og sat i varetægtsfængsel i op til 110 dage og må se en fremtidig retssag i øjnene er en lille pris at betale for faktisk at have afsløret og ødelagt en Tridentrelateret facilitet.»

Man bekendtgør i god tid, at man agter at begå en lovovertrædelse.

Man begår «forbrydelsen».

Man bliver på gerningsstedet for at blive stillet for retten, med risiko for efter lang tids varetægtsfængsel at blive idømt langvarig fængselsstraf. Er denne taktik anvendt af Gandhi?

Maytime er færdig

Ulla Røder skriver dette brev fra fængsel i Skotland.

Kære Venner i Danmark.

Jeg skal i retten den 17. juni. Politiet skulle bruge en uge til at gøre skaderne op. Foreløbig siger de 10.000 engelske pund, men de har nok ikke fået alle småtingene med.

Vi bliver behandlet godt. Har et ordentligt værelse med lås og tv. Kan selv lave te. Kan gå ud af cellen de fleste timer. Der er fitness – træning og en time udenfor i frisk luft hver dag. Det var anstrengelserne og de kommende retsmøder værd at have gjort dette.

Maytime er færdig!

Vi skal have retssagen for inden 110 dage, så det bliver en lang ventetid. Jeg vil håbe, at nogen af jer vil presse vore politikere og bede dem tage stilling til atomvåbenstrategien i NATO. Det er vigtigt, at de også får at vide, hvad der foregår af krænkelser.....

De prøver at dysse sagen ned. Hold ud derhjemme. Atomvåbenmagten er ikke så svær at komme ind på, som man skulle tro!

Kærlig hilsen og med fred.

signeret Ulla

Tanker bag tremmer af Ulla Røder

Selv vil jeg helst stadig gerne bevare min retsopfattelse, hvilket jeg forstår, som det at skelne mellem ret og uret, mellem retfærdighed og uretfærdighed.

Atomvåben er kommet ind i vores samfund uden, at nogen har givet deres tilladelse hertil på demokratisk vis. Der findes ingen love, der tillader atomvåben.

Den uretfærdighed, der er skabt som følge af oprustning og magtbalancen i verden, strider mod almindelig god moralopfattelse af, hvordan vi kan behandle vore medmennesker. Den første regel for ikke-voldelig direkte aktion er en fuldstændig nægtelse af samarbejde i ydmygende og krænkende forhold.

Vi i Trident Ploughshares 2000 har derfor beskadiget ejendom, blokeret anlæg m.m. til drift af Trident atomvåbensystemet, således, at dette system bliver gjort ufunktionsdygtigt, og ikke længere kan skade nogen.

Vi er blevet mødt med tvivl om, hvorvidt vore aktioner er ikkevoldelige. Her tænker folk traditionelt på respekt af ejendomsretten, men i særlige tilfælde kan det være nødvendigt at krænke den for at forhindre mord. Hvis et barn bliver truet med en pistol, ville du så tøve med at ødelægge pistolen, hvis du havde mulighed for det? Atombomberne truer alle vore børn og hele vores eksistens, hvis ingen griber ind.

Før eller senere vil den radioaktive forurening være nået over «bæreevnen» for mennesker og miljø.“

signeret Ulla

Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed

I Ligaen havde vi den 4. september hovedbestyrelsesmøde. På dette møde havde vi valgt at diskutere ikke-vold og Civil ulydighed med udgangspunkt i denne sag.....

Der kan ikke herske tvivl om, at vi i Ligaen principielt og konkret i situationen må se med glæde og beundring på, at vores medlemmer brænder så meget for sagen, at de vil gå i fængsel for den.

Men når det er sagt, må det tilføjes, at Ligaen, som organisation, ikke kan gå ind for den form for aktioner, som Ulla har været involveret i. De går langt ud over vores definition af ikke-vold og civil ulydighed.

Signeret Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed.

Aldrig mere Krigs hovedbestyrelse

Kære Ulla.

Aldrig mere Krigs hovedbestyrelse har fulgt din «sag» siden du begyndte planlægningen af afrustningsaktionen mod det britiske ubådssystem Trident. Vi glæder os over, at en dansker på denne måde er med til at gøre opmærksom på den internationale domstols afgørelse om, at atomvåben er ulovlige.

Du viderefører en stolt tradition for aktiv civil ulydighed, den slags ser vi gerne mere af i fremtiden. Vi ved godt, at ikke alle synes om de midler, du har fundet det nødvendigt at tage i brug men de, der har ret, har ikke nødvendigvis flertallet på deres side.

Kæmp videre, for fremtidige generationer vil undre sig over, at ikke flere deltog. Så længe aktionerne er ikke-voldelige, ansvarlige og åbne, har de vor fulde opbakning.